

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně **H. P.** zastoupené JUDr. Zdeňkem Hrouzkem, advokátem se sídlem Brno, Pražákova 1008/69, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2014, č. j. JMK 98207/2014, sp. zn. S-JMK 98207/2014/OD/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu správních rozhodnutí

[1] Dne 30. 3. 2011 bylo žalobkyni doručeno oznámení Městského úřadu Šlapanice (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. 3. 2011, č. j. OD/13200-11/90-2011/GAV, o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského

oznámení. Podáním ze dne 3. 4. 2011 žalobkyně uplatnila námitky proti záznamu všech bodů, čímž bylo zahájeno řízení o námitkách.

[2] Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2014, č. j. OD-ČJ/42982-14/BOR, sp. zn. OD/6840-2014/BOR, městský úřad podle § 124 odst. 5 písm. l) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobkyně a potvrdil záznamy bodů provedené v její evidenční kartě řidiče.

[3] Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, v němž vyjádřila svůj nesouhlas s postupem městského úřadu. Namítala, že správním orgánem bylo nesprávně konstatováno, že se dopustila všech zaznamenaných přestupků zařazených do bodového hodnocení, a že v daném řízení jsou splněny veškeré formální požadavky kladené zákonem na blokové řízení. Rozhodnutí městského úřadu bylo podle ní nicotné a nepřezkoumatelné, když nebyla prokázána jednoznačná totožnost a jednotnost rozhodnutí, dále došlo k porušení ústavně zaručeného práva na soudní ochranu a spravedlivý proces z důvodu, že rozhodnutí v blokovém řízení neobsahovalo všechny předepsané náležitosti. Závěrem žalobkyně tvrdila, že se nedopustila přestupků a správní orgán tedy nesprávně zjistil skutkový stav.

[4] Žalovaný zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Po shrnutí skutkového stavu a průběhu správního řízení v odůvodnění uvedl, že neshledal žádné pochybení v procesním postupu městského úřadu a ani rozpor s právními předpisy ve spojení se zjištěným skutkovým stavem. Záznamy bodů byly provedeny na základně zákonných podkladů, byly provedeny ke správnému datu a byl zaznamenán správný počet bodů s ohledem na spáchané přestupky. Ke zjištění skutkového stavu byly shromážděny potřebné podklady, včetně příslušných pokutových bloků. Na nich nebyly shledány nedostatky. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že podpisy na těchto blocích nejsou její, a nesrovnalosti mezi pokutovými bloky a oznámením o uložení pokuty označil za chyby v psaní, nemající vliv na správnost a zákonnost provedených záznamů bodů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Ve včas podané žalobě žalobkyně vznesla tři okruhy námitek. Za prvé namítala, že napadené rozhodnutí bylo nicotné a nepřezkoumatelné, protože podklady ve správním spise obsahovaly rozpory, kdy nesouhlasily čísla pokutových bloků, přičemž správní orgány pochybily, pokud toto označily za chybu v psaní.

[6] Dále namítala, že rozhodnutí v blokovém řízení neobsahovala veškeré předepsané náležitosti, čímž došlo k porušení jejího ústavně zaručeného práva na soudní ochranu a spravedlivý proces. Zejména absentovaly čitelně vyplněná jména a příjmení osob ukládajících pokutu a ne na všech pokutových blocích bylo vyznačeno komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. K otázce formálních požadavků na rozhodnutí vydaná v blokovém řízení žalobkyně poukázala na usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, 20 Cdo 912/2005 a další. Nedostatky pokutových bloků v řešeném případě způsobily, že se nejedná o pravomocná rozhodnutí.

[7] Závěrem žalobkyně uvedla, že se přestupků nedopustila. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a s ohledem na shora uvedené soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v řízení o námitkách proti záznamům bodů byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a provedené záznamy bodů korespondují se zákonnými podklady. V rozhodnutích obou správních orgánů došlo k vypořádání se s uplatněnými námitkami žalobkyně. Žalobní námitky byly v podstatě shodné s odvolacími, proto žalovaný ve vyjádření odkazoval na napadené rozhodnutí a argumentaci pouze stručně zopakoval. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, a trval na tom, že ze shromážděných podkladů byl bezpečně zjištěn stav věci, žalobkyně byla náležitě poučena o svých procesních právech a v průběhu správního řízení nedošlo k pochybení, kterým by žalobkyně byla zkrácena na jejích právech. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[9] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[10] Krajský soud považuje nejprve za vhodné připomenout závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, týkající se problematiky bodového hodnocení při porušení povinností stanovených zákonem o silničním provozu (§ 123a a násl. cit. zákona).

[11] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán, rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu), oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení takového jednání obsaženého v příloze k citovanému zákonu. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, kdy je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[12] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, citovaným též žalobkyní a žalovaným v průběhu správního řízení, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy, prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku, který prokazuje, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Záznam sám o sobě tedy nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku

dopustil, že přestupek byl projednán v blokovém řízení, a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[13] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. „*Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.*“ Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.*“

[14] K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení.

[15] Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

[16] V rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016-23, Nejvyšší správní soud uvedl, že když přezkoumává „*správní orgán v námitkovém řízení správnost počtu zaznamenaných bodů v registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6 věta první Listiny) nebo – pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny) – ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Správní orgán však zaznamenaný počet bodů nepřezkoumává ve vztahu ke znění zákona účinnému v době námitkového řízení. Správní orgán totiž v řízení o námitkách již nově nerozhoduje o vině za přestupek a přestupce znovu za jednotlivé přestupky „netrestá“, nýbrž pouze přezkoumává dřívější postup správních orgánů co do otázek vymezených v bodu [16] tohoto rozsudku.*“

[17] Žalobkyně v posuzované věci vymezila předmět sporu třemi okruhy námitek, přičemž první z nich byla námitka nicotnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu rozporů ve správním spise. Konkrétně poukazovala na nesrovnalosti mezi čísly pokutových bloků a jejich označením v oznámení o uložení pokuty. Krajský soud tuto námitku shledal nedůvodnou a dal za pravdu žalovanému, který se s touto problematikou dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Po přezkoumání rozporů, které se měly ve správním spise dle žalobkyně vyskytovat, soud dospěl k názoru, že tyto nepřesnosti jsou marginální a rozhodně nedávají prostor k pochybnostem, že správní orgány mohly rozhodovat na základě nesprávných pokutových bloků. Ze správního spisu vyplynulo, že i přes chyby v psaní jednotlivých čísel bylo možné pokutové bloky a oznámení o uložení pokuty ztotožnit.

[18] Zdejší soud samozřejmě zastává názor, že by správní orgány měly své listiny, i pokud jde o tyto číselné údaje, důkladně kontrolovat, avšak chyby, jež se ve správním spise vyskytly, byly zjevně pouze chybami v psaní a nebyly takového rozsahu, že by poukazovaly na to, že se oznámení o uložení pokuty týkaly zcela odlišných pokutových bloků. Vysoký počet chyb, na které žalobkyně poukazovala, nebyl tak zásadním už jen proto, že jedna nepřesnost se stala v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 28. 8. 2007 za přestupek spáchaný předchozího dne, přičemž žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, na kterou bylo vydáno celkem 10 pokutových bloků po 100 Kč. V oznámení tak následovalo 10 nepřesností v psaní (typicky „překlepů“), způsobených psaním většího množství postupně po sobě jdoucích dlouhých čísel, přičemž šlo o tentýž přestupek a tutéž pokutu.

[19] Ve správním spisu se nikde nevyskytovaly rozpory, ze kterých by vznikaly pochybnosti o tom, komu, kdy a za jaké jednání byla uložena pokuta a zda se jedná o jednání zařazené do bodového hodnocení (srov. shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Soud se tedy ztotožnil s názorem žalovaného, že tyto nedostatky nebyly důvodem pro nicotnost ani pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[20] Krajský soud dále hodnotil důvodnost žalobní námitky, že pokutové bloky neobsahovaly zákonem a judikaturou požadované náležitosti. Sama žalobkyně v žalobě nespecifikovala, jaké nedostatky a v jakých konkrétních pokutových blocích našla. S ohledem na to, že se žalobkyně k této problematice blíže vyjadřovala v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu v první instanci, soud se rozhodl v rámci zajištění práva na spravedlivý proces touto námitkou pečlivě zabývat i přes její obecnost.

[21] Po zjištění, že se ve správním spise nacházejí ověřené kopie veškerých potřebných pokutových bloků, soud přistoupil k jejich kontrole, na jejímž základě shledal, že námitka žalobkyně je nedůvodná. Co se týče označení policistů udělujících jednotlivé pokuty, je zjevné, že všichni jsou identifikovatelní minimálně na základě služebního čísla, jež je na blocích vyplněno, ve většině případů i na základě jejich jména či podpisu.

[22] Nedostatek vykazovala pouze skupina pokutových bloků série DG/2005 ze dne 27. 8. 2007, č. G 1160341 až G 1160350, se ztíženou identifikací policisty. Ostatní údaje byly dostatečně zřejmým způsobem vyplněny. Zdejší soud ovšem dospěl k závěru, že tento nedostatek nemá za následek nezpůsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů. K dané problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 267/2015-38: *„Konkrétními náležitostmi pokutového bloku ve vztahu k jeho způsobilosti být podkladem pro záznam bodů, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20. Dovedl, že ne vždy způsobují formální či obsahové nedostatky bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro záznam bodů. Obecně konstatoval, že ob stojí vada či chyba, která nesměruje ke zpochybnění skutečnosti, že se stěžovatel dopustil přestupku. Konkrétně potom uvedl, že bez vlivu na způsobilost bloku být podkladem pro zápis bodů jsou následující vady: ověření totožnosti stěžovatele nesprávným způsobem, chybně uvedené datum narození stěžovatele, absence poučení o způsobu placení pokuty, chybějící či nečitelný podpis policisty a podobně. Vzhledem k tomu, že pokutový blok je svého druhu rozhodnutím, lze rovněž odkázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se formálních požadavků na správní rozhodnutí. Ta opakovaně dovozuje, že chybějící otisk úředního razítka či podpis úřední osoby nebo chyba v označení správního orgánu zpravidla nepředstavují podstatné vady, nezpůsobují-li pochybnost o pravé podstatě a druhu písemnosti*

(srov. rozsudek ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48, ze dne 20. 1. 2011, č. j. 8 As 47/2010 - 81 či ze dne 25. 11. 2003, č. j. 7 A 82/2002 - 40).“

[23] S ohledem na skutečnost, že se na daných pokutových blocích jednalo o jediný nedostatek, přičemž jde o nedostatek, který nesměřuje ke zpochybnění skutečnosti, že se žalobkyně dopustila přestupku, zdejší soud nemohl této žalobní námitce přisvědčit.

[24] Rovněž se soud ztotožnil s názorem žalovaného v otázce, zda podpisy na pokutových blocích skutečně patřily žalobkyni. Ta pouze uvedla, že podpisy její nebyly, avšak tuto skutečnost ničím nepodložila a ani se k tomu blíže nevyjádřila. Toto souvisí i s její třetí námitkou, tedy obecným konstatování, že se přestupků nedopustila. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na všech pokutových blocích byla osoba přestupce ztotožněna dle občanského průkazu, jehož číslo bylo na blocích uvedeno, a touto osobou byly rovněž bloky podepsány. Vzhledem k tomu, že v řízení nevystaly jakékoliv pochybnosti, které by tuto skutečnost vyvracely a podpisy na všech dokumentech jsou si v rámci přípustných odchylek dostatečně podobné, nebyl dán důvod k pochybnostem, že by se nemělo jednat o podpis žalobkyně. Soud ještě považuje za vhodné poznamenat, že podpisy žalobkyně na pokutových blocích vykazují i zásadní podobnost s podpisem žalobkyně na plné moci ze dne 21. 7. 2014, jež je založena v soudním spisu. Z uvedených důvodů soud shledal i tuto žalobní námitku nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2016

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu